



# ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννακόσια τέτα,  
δράχαις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' έννατον μειρούντες χρόνον  
'στην γην έδρευόμεν των Παρθενώνων.

Των όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί— άπ' εύθείας πρός έμέ  
Συνδρομη γιά κάθε χρόνο— ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .  
Γιά τ ά ξένα όμως μέρη— ό έ κ α φ ρ ά γ κ α και ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Εικοστή Δεκεμβρίου κι' έδδδδμ,  
άπό λάσπαις γεμίζουν οι δρόμοι.

Πόντος όκτακόσα σών εικοσιέτην,  
μπακαφός, παπέτα, κι' ό παφός άς τρέψη.



## Φαβούλης και Περικλέτος, ό καθένας νέτος όκτέτος.

Φ.— Έμελις ποδ πόρταις, Περικλή, ποτέ μας δέν κτυπούμε,  
σήμερ' άς τής κτυπήσωμε κι' έρώτα: νά τά πούμε;  
'Πές τα, καύμένη Περικλή, μέσα 'στό κράτος τούτο  
ού μέ τή φυσκρμάνικα κι' έγω μέ τό λαγούτο.

Π.— Νά σάς τά πούμε;... πέστε τα...  
μά τά σκυλιά σας δέστε τα.  
Ρωμηοί, καλησπερούδιζα,  
' άρχίσωμε τραγούδιζα.

Και πάλι θά τά ψάλωμε γιά κάθε μας πατέρα...  
Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τού χρόνου πρώτ' ήμέρα.  
'Από περάτων έρχονται τρεις μάγοι δίχως δώρα  
κι' άστρον λαμπρόν τους άδηγει τού κράτους σας ή ψώρα.

'Βρίσκουν χρυσάφι περισό  
'στους δρόμους σκορπισμένο,  
'βρίσκουν τόν ήλιο τόν χρυσό  
σέ σύννεφα κρυμμένο.

'Βρίσκουν και πάλι τόν Ρωμηό σάν κι' άλλοτε Σγαρίλιζο  
μέ χέρια λερωμένα,  
ζητούν χαρτονομίσματα, κι' όκεινα σάν τόν ήλιο  
τά βλέπουμε κρυμμένα.

'Αρχαίαις δόξαις Καλιμά  
μεγάλας ψάλλει ρήσεις...

θρήνος άκούετ' έν Ρωμηό  
κι' είναι συγχάταξ κρίσις.

Μές 'στών έμπύρων κρύβετα  
της κάσσις— άμείνκι—  
και τó Κουδέρνο ήθίβετα  
και τάχει σάν χαμμένα.

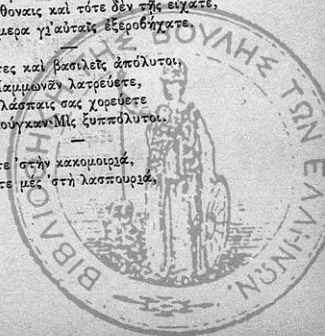
'Στόν ουράνό σας ζαστεριά  
Χαλδαίοι μάγοι δέν κτυτούν,  
και τρέχουν μέσ 'στη λασπουριά  
και πλάτσα πλούτσα τήν πατούν.

Κόσμος τούς βλέπει κι' άπορεί,  
'μιλούν και γλώσσα μαλλιαρή,  
'μιλούνε κι' άλλαις γλώσσαις,  
φορούνε και γαλίσσαις.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα... γελά σας, Ρωμηοί, χορεύετε,  
και σέρτε 'στους σακρφήδες συγάτασις νά γυρεύετε.  
Μά κι' όταν ήσαν άφθοναις και τότε δέν της είχατε,  
και τότε σάν και σήμερα γιά'αυταις ξεροβόγατε.

Ξεροκαμπίκαις άρχοντες και βασιλικές άπόλυται,  
πού Μακρμονάη λατρέυετε,  
'στης λάσπαις σας χορεύετε  
σάν Δούλη και Μις ζυπτόλυται.

Γ'ελάτε 'στην κακμοιοριά,  
πηδάτε μέσ 'στη λασπουριά,



κι' ἄς περνοῖν ἡ λίμνα σὰς...  
μορὲ χαρὰ 'στὸ κλίμα σὰς.

Γιὰ κῦτταξε τὸν οὐρανὸν,  
τὸν ἑσπτερο, τὸν γαλλανὸν,  
τί χάλι τῶγε τῶρα...  
'μερα καὶ νύκτα μῦθρα.

Κι' ἔλοι φωνάζουν: κρῖμα!  
'χάλασε καὶ τὸ κλίμα,  
ποῦ τὸ θαυμάζουμε κι' εμεῖς,  
κι' ἡ Ντοῦζε κι' ὁ Κοκλὲν κι' ἡ Μίς.

Ρωμηοί, ποῦ θὰ ζεσάνατε τὴν ραχοκοκκλιά σὰς;  
ἂν κι' ἡ λιμακάθρα σὰς χαθῆ  
ὁ κόσμος θὰ σὰς σιχαθῆ,  
καὶ τότε βάλτου ρήγανη, πηγαίνετε καλλιά σὰς,  
κι' ἔλατε σεις, Φιλέλληνας, ὅπου τοὺς ἀγαπάτε,  
καὶ βγάλτε τῆς σκούφρας σὰς καὶ τοὺς Ρωμηοὺς κτυπάτε.

Φ.—Χριστούγεννα, Πρωτοῦγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα,  
καὶ πάλι μάγοι, βρὲ παιδιὰ, μὰς ἔρχοντ' ἐδῶ πέρα.  
Παίξει λαγοῦτο γύρω των, κλαρίνο καὶ βιολί,  
καὶ βγάζουν τῆς γαλόσας των καὶ μπαίνουν 'στὴ Βουλή.

Βλέπουν τὰ νέα κάλλη της,  
τὰς ἔδρας, τοὺς λαμπτήρας,  
βλέπουν καὶ 'στὴν ἀγκάλη της  
τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας.

Γονατιστοὶ τὸν προσκυνοῦν  
καὶ σὺβαροὶ τὸν προσφωνοῦν  
γιὰ νέο μας Μεσσίχ  
καὶ γίνονται θυσίαι.

Βλέπουν καὶ τὸν Σιμόπουλο κοντὰ του,  
τὸν φίλον καὶ πιστὸν συνάρχοντά του.  
'Ἦταν παρκαχόμενος 'στὴ δουλειὰ  
καὶ γύρω του 'γαυγίζανε σκυλιὰ.

'Ἀρχίσε κατὰ μόνας  
κι' ἐτελείωνε,  
κι' ἂν κι' ἦτανε χειμῶνας  
δὲν ἐκρίωνε.

Τοὺς θρόμβους τῶν ἰδρώτων  
ἀπεστράγγιζε,  
κινένας ἐκ τῶν πρώτων  
δὲν τὸν ἀγγιζε.

Κι' ἐμὲ τὸν μασκαραῖ  
μὲ παρκαμέρισαν,  
κι' ἐπῆραν φουσερὰ  
καὶ τὸν ἀέρισαν.

Κι' ἐκεῖνος φουσκωμένος  
ἐξερύσκα,  
καὶ τῦπικνε τὸ γένος  
πλοῦτου λίσσα.

'Στοὺς κράτους τὸν σαφάφη  
δίνουμ πένα,  
λογαρχισμαρὸς νὰ γράφῃ  
δλοένα.

Καὶ μὲ χαρτιὰ τὸν Κόντε τὸν φασιζῶτανε,  
καὶ φίλοι τὸν καμπόσοι τοῦ κακῶσανε,  
κι' ὁ κύρ Βασιλῆς δὲν τὸν ἐγαρέτισε  
γιατὶ κι' αὐτὸν 'στὰ κρῖμα τὸν παρκατίησε.

'Ο Κόντες ἄλλων γνώμη δὲν ἐγύρευε,  
μόνος μὲ τὸν Μπουσιδῆ τὰ μαγειρεύε,  
μῆτε τὸν κύρ Βασιλῆ δὲν ἐρώτισε  
καὶ τοὺς πιστοὺς φαρμάκι τοὺς ἐπότισε.

Πάει κι' ὁ Λεωνίδας  
ὁ Σπεσιώτης,  
δειγθεῖς σὲ καταγιόδας  
φίλος πρώτης.

Κι' ὁ Τσακμάδος, μὰ κι' ἄλλοι,  
ποῦ τὸν ἠντισαν,  
φωναῖουν γιὰ τὸν Ράλλη  
πὼς τὰ πρῶμηνσαν.

Πολλοὶ τῶν βουλευτῶν  
τὸν πλησιάζουν,  
καὶ μόνον σιευτὸν  
τοῦ θυσιάζου.

Κι' οἱ μάγοι τῶν Χαλδαίων  
λένε κατὶ  
περὶ στρατῶν σπουδαίων  
τοῦ Κορφιάτη.

Κρεμοῦν εἰς τὸ λαϊκὸ τοῦ κουδουνίστρας,  
τοῦ δίνουμ καὶ Κόστος κουβερίστρας,  
τῆς μὲν νὰ κουδονίξῃ γιὰ πόλεμου,  
τῆς δὲ νὰ κουβεριάξῃ τοὺς ἀνέμου.

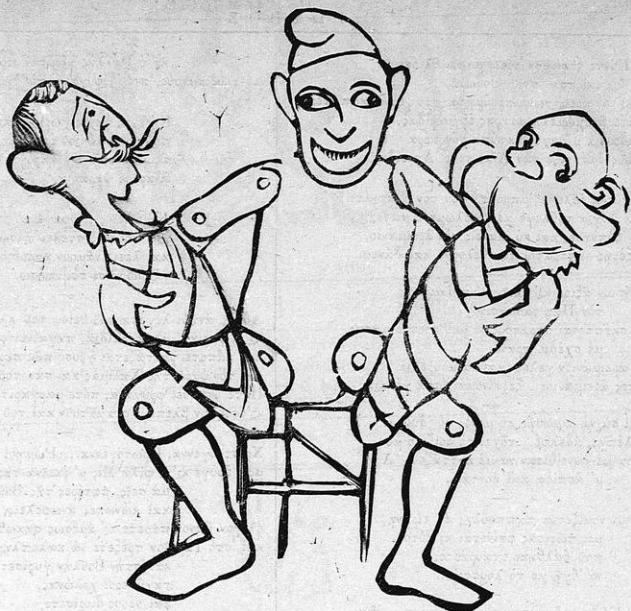
Χαίρε, τοῦ λένε, Κόντη,  
τί μὰς γένεσαι;  
νέος σωτήρ τῶνόντι  
ζανακρῖνεσαι.

"Ὅλους μὰς ζεμουδιάζεις  
μὲ τὴν κράτι σου,  
στρατεῦματ' ἀκαθεδιάζεις  
μὲς 'στὴ δρᾶσι σου.

Χάνουν πολλοὶ τὸν νοῦ των,  
ἔλοι τρέμετε,  
τὸ κράτος μας εἰς τοῦτον  
ζανακρῖνεσαι.

Κι' αὐτὸς γιὰ νὰ τρομάξῃ  
τὴν ὑψηλίον  
πρὸς δρᾶσιν ἐτοιμάζει  
τὸ Βασιλεῖον.

Γιὰ στόλους καὶ συντάγματα  
κινεῖσαι,



μά σὺ γὰρ τέτοια πράγματα  
δὲν εἶσσι.

Ἐσὺ γὰρ πατινάδες  
ἐτοιμάσους,  
κί ἄς λὲν ἡ Σπιανάδες  
τόνομά σου.

Μᾶς μπαίνει 'στὸ ρουθὺνι  
τὸ μπουρίνι σου,  
δὲν πάει τὸ σπιρούνι  
'στὸ λουστρίνι σου.

Σταμάτησε, Κορφιάτη,  
καὶ τὸ κρᾶνος σου  
δὸς τὸν 'στὸν διπλωμάτη  
τὸν Ρωμᾶνό σου.

Μὲ τῆς εἰρήνης ἔλα  
τὸν κεκρύφαλο,  
καὶ μύρισε κανέλα  
καὶ γαρύφαλο.

Μονάχα Σκαρπινάτος  
θὰ γεραίρεσαι,  
καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸ κρᾶτος  
θὰ τὸ χαιρέσαι.

Ἵμνους τῶ Κερκυραίων τῶ Σωτήρι μας,  
ὅπου δὲν θὰ χαλάσῃ τὸ χατήρι μας,

καὶ 'στὸν καινούριό χρόνο  
μὲ μπουνάτα  
θὰ πολεμοῦμε μόνο  
γὰρ συχνάτσα.

Ἵμνους 'στὸν Κερκυραίων  
τὸν πιράναντα  
πολλούς τῶν ἀρουραίων,  
κί ἔλους ράνατσα.

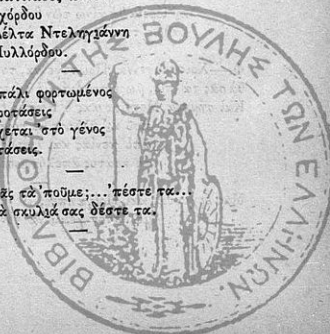
Αὐτὸς θὰ ξαναφέρῃ θεραπέιαν,  
καὶ βάζει μὲ πολλὴν φιλανθρωπίαν  
'στῆς στρουγγας τοὺς Ἄγιους  
καταπλάσματα,  
στέλλει καὶ στοὺς Πυργίους  
ἀποσπᾶσματα.

Καὶ πατινάδες κάνει  
δι' ἐγγύρθου  
τοῦ Δέλτα Ντελγηζιάνη  
τοῦ Μυλλόρθου.

Ποῦ πάλι φοροτόμος  
μὲ προτάσεις  
ὑπόσχεται 'στὸ γένος  
ἀναστάσεις.

Π. —

Νὰ σὰς εἰπῶμε;... 'τίποτε κα...  
μὰ τὰ σκυλιά σας δέστε τα.



Ἀπὸ τὸν Κόντε ξεκινῶν τρεῖς μάγοι θλιβεροὶ  
καὶ πᾶν 'στὸς Θεοδωρῆ.

Πέρτουν κ' οἱ τρεῖς τῶν μπουρνούτ'α 'στὸ γέρο μας πατέρα,  
ποῦ 'έσχεζε βρυχώμενος μακρὰς ἐφημερίδας,  
καὶ μὲ κωδρόνια μοναχὸς ἐκτύπα τὸν ἀέρα  
νομίζων πὺς ἐμάστειε σὰν Αἰκας τοὺς Ἀτρεΐδας.

Κ' ἐνόμιζε πὺς ἔβλεπε ἔμπροστὰ τοῦ τὸν Κορράττη  
καὶ τέτοια λόγια τοῦλεγε μὲ γουρλωμένο μάτι:  
Τώρα μοῦ 'ζήτησες καὶ σύ, κανεῖς τὸν ἀρεϊμάνιο,  
χωρὶς νὰ ξέρης οἱ στρατοὶ πὺς θέλουμε καὶ δάνειο.

Ἐσὺ δὲν ἦσουν ἀξίος κ' ἐκεῖνον νὰ διαμάσης  
τὸν Παππαστασιῶν,  
καὶ τώρα σκέπτεσαι στρατούς νὰ μοῦ προστοιμάσης  
μὲ σχέδιο τρανὸ;

Μὲ σὲ τὸν ἀρεϊμάνιον γελῶναι καὶ τὰ μουρῆλια...  
κ' ὁ Κόντες ἀρεϊμάνιος... ξεραίνονται 'στὰ γέλωτα.

Θέλειε καὶ σὺ νὰ μιμηθῆς τὸ μένος τὸ 'δικό μου...  
ἐγὼ μὴ βλέπης, ἀδελφέ... τὸ ὄχι τὸ ροζικὸ μου,  
κ' ὡς τώρα μὲ συνειθίσαν νὰ μὲ κωττάζου 'Αρη  
μ' ἀσπίδα καὶ κοντάρι.

Καὶ σπάνιον νομίζεται παππούλης ἐν εἰρήνῃ,  
μὰ πὺς σὰς φαίνεται κ' αὐτός,  
ποῦ 'δάλθηκε σταυρακτὸς  
νὰ 'εγγῆ μὲ τὸ λουστρίνι.

Δὲν εἶναι, Κόντε, τάρματα γιὰ τὴ 'δική σου ράχη  
κ' ὡς πολεμάρχος κάθεται 'στὸς κόσμου τὸ στομάχι.  
'Εσὺ δὲν ἔβαλες σκαθὶ, δὲν ἔχεις φανερῶτα,  
'μπροστὰ σ' ἐμένα φαίνεται σὰν κωντροεπιβούλης,  
καὶ κάθεις 'στὸν ἀγκαλιὸ σὰν Φάουστ Μαργαρίτα  
καὶ τὸ τραγοῦδι λέγε μας τοῦ Βασιλῆ τῆς Θούλης.

Τέτοια ψευτοπρογράμματα νὰ τὰ πούλης ἄλλοῦ,  
κ' ἄς ἔχρη χάρι μοναχ' ἄσ'τὴν ἄπιστη Ραλλῶ.  
'Εκεῖνη φέρνει τὴν Ἑλῆν νὰ ξεκκυβερνήσης,  
ἐκεῖν' ἡ Δούγκαν σ'ἀράωσε δουλεζατὶ τῆς Κορδονοῦς,  
ἄλλοιὸς ἀκόμη θάπρεγες εἰς τὸ Ποντικιοῦσι  
νὰ πιάνης τροποκαρῶδα καὶ τσαλαπετεινοῦς.

Παραίτα τοὺς στρατούς σου καὶ μ' αὐτὰ  
ταῦτ'ι τοῦ Θεοδωρῆ δὲν ἰδάνει,  
στρατούς ἀληθινούς χωρὶς λεφτὰ  
μόνον ὁ Κορδονάρχαξ σκαρόνει.

Κατὰστελε ψευθὴ παροξυσμῶν,  
σὲ βεβιδῶ μαστοῦνι καὶ πὺς θὰ τ'ἄβρης,  
κ' ἴεραϊκα θὰ γίνω τὸν θεσμῶν  
καθὼς τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Τυκῶρις.

Φ.—Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα...  
θὰ σὰς τὰ πῶ, μωρὲ παιδιὰ, μὲ λιγερὴ φλογέρα.  
Καὶ σήμερα Μεσσίας μας ὁ Κόντες ἀκνῶτρωσε,  
ποῦ κ' ἄλλοτε μὲ τοὺς νομοῦς  
ἀπὸ πένιας καὶ λιμοῦς  
τὸ κράτος ἀπελύτρωσε.

Μὰς ἐρχονται καὶ Πρίγκηπτες, Δούκες καὶ Μεγιστάνες  
μὲς 'στὸν χειμῶνα τὸν ὄρνιμν,

κ' ὁ Ράλλης γίνεται ποιητὴν  
μὲ τοὺς ἀμνοῦς, ποῦ 'ξέφυγαν ἀπὸ τῆς ξένας στάναις.

Κ' ἕνας ψαράς χωρὶς μιλιὰ,  
ποῦχει τοῦ θεοῦ τοῦ κάκχη,  
σκυμμένος 'στὴν ἀρογχαλιὰ  
ἐψάρευε ψαράκια.

Κ' ὁ θεοῦ, ποῦφαγε τὸ βιὸς  
γιὰ τοῦτον, στέκει 'πίσω,  
καὶ λέει: νάμου κοκοβῶς  
νὰ λθῶ νὰ σὲ ταμπήσω.

Αὐτὸς ἀνῆψι λέγετα τοῦ θεοῦ τοῦ κλαψάρη,  
κ' ἡ ψαρκῆ, μωρὲ παιδιὰ, πηγάνει 'στὸ σκαρὶ τοῦ,  
καὶ κάποτε φαντάζεται χρυσὸ πὺς σέρνει φάρι  
σὰν τὸν ψαρά τῆς Χαλιμῆς καὶ σὰν τὸ Θεοκρίτου.  
Πότε ψαρεύει φρύγανη, πότε μαργαριτάρια,  
κ' ἔσοι τὸν βλέπουσιν σταματοῦν καὶ τοῦ φωνάζουν: ψάρη.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα... Ρωμηοὶ μου, καλοροζικὰ...  
μὰς ἔφυγε κ' ἡ φίλη Μις μ' ἐκεῖνα τῆς τάρσιζικα...  
μὰ σεις, πατέρες τῆς Βουλῆς  
καὶ κῶνατες ἀνωρελεῖς,  
ὀλίγον ὕπνον πάρετε κ' ἀμόσως σηκωθῆτε  
καὶ 'στὸ Ταξιῶν τρέξετε νὰ κλοποληρωθῆτε,  
καὶ 'στὴν Βουλῆν γυρίστε  
ταχύτεροι χελώνας,  
καὶ νέους διορίστε  
Νομάρχους καὶ Τελῶνας.

Δώστε μὰ μουντζα καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς δύο ραμφαρόνους,  
ποῦ σὰς τὰ λέμε 'στὸ «Ρωμῶ» δεκξενεὲν χρόνους.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου τοῦ Κωστῆ,  
πλούτος εἰκόμων γλαυροῦν, ὄλη ξεχωριστῆ,  
περικαλλές, ἐπαγωγόν, τερπνότατον, ποικίλον,  
δῶρον καταλληλότερον ὄλων τῶν καταλλῆλων.  
Διὸ θερμῶς συστήνεται πρὸς ὄλους κ' ἀπὸ μᾶς  
ὡς ἀληθῶς πολῦτιμος καὶ πρῶτος μποναμάς.

Τὸ Λουβρο τὸ περίφημο, τὸ ξεκουστὸ, τὸ μόνο,  
γιὰ μποναμάδες μὰς καλεῖ μὲ τὸν καινούριον χρόνα.  
'Εκεῖ δὲν εἶναι χωρατὰ κ' ἐν οὐ παικτοῖς μὴν παίξης,  
ἐκεῖ κομφοτεχνήματα καὶ σκεῦη τῆς τράπεζης,  
ἀλλὰ κ' ἀγέια θαυματὰ μετὰ τοσοῦτων ἄλλων  
ἀπαστραπτόντων ἀληθῶς καὶ τηλοῦντων χρυστάλλων.  
Πάλιν ὁ Κανελλόπουλος θὰ μὰς ἐκπλήξη τώρα...  
'στὸ Λουβρον ἀγοράζοντες λαμβάνετε καὶ ὄρα,  
ποῦ φθάνουν ἀπὸ θρόνισι δραγματῶς 'στῆς ἐκατό...  
ψυχῆ μου!... τὶ δὲν ἐν' ἐκεῖ... καὶ τὸ καὶ τὸ καὶ τό.

Τὸ ξεκουστὸ Σικάγο μὲς 'στὴν ὄδον Αἰῶλου  
τοῦ Θητ' Ἀντανόπουλου τὸν κόμον κατακτά...  
κάλτσαις γιὰ κάθε πόδι καὶ κάλτσαις τοῦ διαδόλου,  
καὶ πλουσίον εἰς εἶδη ποικίλα καὶ πλεκτά,  
ζιλιέδες, κασκοροσίδες, φανέλας, ἐσωφύρα,  
κ' ἕλα μαζὶ καὶ χῶρη,  
κ' ἐμπρὸς εἰς τὸ Σικάγο καὶ 'στὴν Ἀμερικὴ  
κ' ἐκείνοι ποῦ δὲν ἔγουν νὰ βάλουμε βρακί.